

»Koliko bi ga pa rad?«
 »Če ga boste več dali, raje ga bom vzela.«
 »Pa boš težko vozila, če ga bom veliko dala.«
 »Ga bom že peljala. Pozimi bo vse dobro in vse bo prav prišlo.«
 »Čemu imaš pa tistile bič?« je pokazala gospodinja na Mihov voziček. »Da z njim otroke odganjaš, kajne?«

Otroci smo pa zraven stali in plaho gledali pohabljenca. Kaj, če bi res zavihtel bič in zamahnil po nas razposajencih.

»O, tega imam pa samo za pse. Psi so nadležni, pa lajajo za mano. S temle jih pa odženem. Otroci mi pa nič nočejo in mi nič ne nagajajo. Se me boje.«

Kar odleglo je nam mladim razposajencem. Vendar en človek na svetu, ki nas hvali in zagovarja!

»Zdajle že še gre, Miha, ko je lepo vreme in lepa pot. Pozimi pa mora biti dolgčas. Mraz, burja, zasnežena pota: takrat je pa res dolgčas, ali ne?«

»Dolgčas mi pa nič ni. Ptiče imam, pa se z njimi razgovarjam. Jaz jim zvižgam, oni pa pojejo.«

»Ali lepo pojejo?«

»Tamle poleti so lepo, sedaj so pa spački malo prenehali. Da bi jih...«

»Potrpi, Miha! Kaj pa, če bi ti celo leto pel, ali bi se ne naveličal?«

»Saj bo res tako.«

»Tako bo, tako, le meni verjemi.«

»Kakšne ptiče pa imaš?«

»Dva kosa, enega ščinkavca, pa eno grlico.«

»Katerega imaš pa najrajši?«

»Vse imam rad. Samo grlica se nič ne meni za petje. Kosa pa, kosa. To sta ptiča!«

Ali si ju že kaj naučil?«

»Tisto že znata: 'Na planincih soncece sije'. Pa tisto od Velikega Šmarna.«

»O, potem pa že dosti znata.«

»Dosti še ne, nekaj pa že. Toliko, da jih zastonj ne pitam.«

Miha je počasi odpeljal naprej. Za njim so pa cvilila njegova kola svojo otožno pesem. Z njim je pa molče odhajala njegova življenjska povest: Čujte, kaj pijača dela!

Mirko Kunčič

Prošnja

*Z belimi prstki
 trka na okno
 zimsko kraljica Snežena.*

*— Lačni krog hiše
 ptički ubogi
 króžijo, tóžijo — čujte!*

*S hladnega lica,
 z ustnic ledenih
 diha ji prošnja iskrena:*

*Drobnega zrnja,
 suhih drobtinic
 brž jim na okno nasujete.*